

Práce je zaměřena na Velkou Británii mezi lety 1945-1949 a její zahraniční politiku vůči mandátu Palestina. Jsou zde rozebrány faktory, které vedly ke vzniku Státu Izrael s důrazem na britskou zahraniční politiku. Vzájemné vztahy byly v těchto letech velmi úzce propojeny, jelikož v roce 1920 bylo území tehdejší Palestiny uděleno Velké Británii jako mandatorní území. Po skončení druhé světové války byla situace v mandátu stále vyhrocenější a celý vývoj kulminuje v květnu 1948, kdy je oficiálně vyhlášen Stát Izrael. Oficiálního britského uznání se tomuto státu dostalo téměř o rok později.

Do analýzy vzájemných vztahů je taktéž zapracován domácí vývoj ve Velké Británii s ohledem na poválečnou situaci a první poválečné volby, stejně jako další faktory a motivy, které v těchto letech zahraniční politiku Velké Británie ovlivňovaly. V prvních britských poválečných volbách zvítězila Labouristická strana a klíčovými postavami, které určovali zahraniční politiku ve vytyčeném období, se stali tito politici - premiér Clement Attlee, ministr zahraničí Ernest Bevin a ministr kolonií George Hall.